

[Boekbeoordelingen, 1913]

Theo Thijssen

bron

Theo Thijssen, [boekbeoordelingen]. In: *De Nieuwe School* jrg. 9 (1913), p. 417-420

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/thij006rece06_01/colofon.htm

© 2004 dbnl

Johs H. Huijts. Schetsen van Methodes. Hulpmiddel bij de studie voor onderwijzers-, hoofdonderwijzers- en vergelijkend examen. Rotterdam, W.L. en J. Brusse.

Men ziet in de krant wel eens advertenties van kantoorbediendes die avondwerk kunnen gebruiken. Op een zo'n advertentie heeft, veronderstel ik, de heer Huijts eens geschreven, en zo is-ie gekomen aan de man, die voor hem de 'Schetsen van Methodes' heeft vervaardigd.

Deze man is een zeer korrekte werker; ik denk dat-ie overdag adressen op enveloppen schrijft of iets anders doet dat sekuur moet gaan; voor het vervaardigen van overzichten van onze meest-beroemde methodes was-ie in ieder geval als geknipt.

Of heeft de heer Huijts al dat werk helemaal alleen zelf gedaan? Dan is dat dom van 'em geweest; hij had evengoed zo'n man er voor kunnen nemen, hoor.

Ik bedoel maar: dat deze 'Schetsen' niets, helemaal niets zijn; ze zijn vervaardigd: totaal machinaal, zonder enige *kijk* op de zaken, zonder enig zien van een grote lijn; er zit voor geen duit geestelijk werk achter deze overzichten. Wie ongelukkige examenslachtoffers het doorwerken van de 'methodes'-zelf wil besparen, kan dat maar doen op één manier: *à la Rembrandt* de methode *belichten*.

Maar wat de heer Huijts doet is: zo cynies-mogelijk erkennen, dat de methodiek-studie voor onze examens komedie is.

En zelfs als hulpmiddel om die komedie te leren spelen, zijn de 'Schetsen' te verwerpen; zij sparen slechts in schijn werk en tijd uit; het doorploeteren zelfs van het ongelukkigste

origineel eist altijd nog minder energie dan kennismaking met Huijts' *overzicht*.

Aldus luidt mijn oordeel als ik zo laag mogelijk bij de grond blijf, en dus maar accepteer, dat wij om de examens, nu eenmaal allerlei methodes moeten 'kennen'.

Er is nog een ander plan van beoordeling denkbaar: de hele rommel die de heer Huijts zo ijverig 'analyseerde' en 'excerpeerde' en 'samenvatte' en 'bestudeerde' - die hele rommel heeft *afgedaan* als schoolwerkelijkheid, behoort tot een droef verleden. Neem bij voorbeeld zo'n handleiding van *Douma* en *Jansma* over Natuurkunde! Nietwaar, daar zwijgt men tegenwoordig toch humaan over....

THIJSSSEN.

Kath. Leopold en Henr. Dietz: *Krekeltjes in 't koren*.

Een bundel versjes voor 't kleine volkje. Met bandteekening en 33 platen van E.A. v.d. Veer.

Gouda 1913. G.B. v. Goor Zonen. f0.90, geb. f1.25

De dames Leopold en Dietz, het is hard dat ik het eindelijk toch wel moet zeggen, zijn een paar onbeduidende schijntalentjes. Ik weet niet, hoe zij aan 't ongelukkige idee gekomen zijn dat zij met de literatuur wat meer konnecties hebben dan andere vrouwen; maar het wordt tijd dat zij zich van die waan vrijvechten. Ik begrijp wel, dat is niet gemakkelijk, maar heus, het moet toch langzamerhand. Dit bundeltje kinderversjes is toch waarachtig het drukken niet waard!

De tekeningen van E.A. v.d. Veer, inclusief de band, zijn waardeloos; helaas. het kòn niet anders; wie zàl er ooit *geïnspireerd* worden door zulke miserabele tekst? En er was geen routine, die dat, ook maar in schijn, verhelpen kon!

Henr. Dietz en Kath. Leopold.

Het Boek van den Winter. Met bandtekening en 50 platen van B. Midderigh-Bokhorst.

Gouda 1913, G.B. v. Goor Zonen. f0.90. Geb. f1.25.

Een verzameling èrg gewone school-lees-lesjes, allemaal over winter en wintervermaak. Drie van dat soort in een schoolboekje is al meer dan genoeg. Maar om nou zoveel ordinairigheid samen te brengen en pompeus te noemen: Het Boek van den Winter - dat is toch niet goed.

Het Boek van den Winter bevat niets dan verslagjes van onbeduidende, nooit boeiende, onbenullige en griezelig-gewone kleine gebeurtenissen. En zeer zeker, het is mogelijk de aller-gewoonste dingetjes zó te vertellen, dat de 'verslagjes' waardevolle kinderlektuur worden. Maar dáárvoor is een talent nodig, waarover deze veel schrijvende dames niet beschikken.

De tekeningen van Mevr. Midderigh zijn grotendeels routine en daardoor niet zo duidelijk als illustratie mislukt; deze tekenaarster laat zich niet gauw neerslaan door de tekst. Bovendien laat zij vaak de tekst zwemmen en schrijft door middel van een tekening haar eigen verhaaltje. Maar redden kon dat 'Het Boek van den Winter' niet.

Tine van Aalst-Gobius.

***Eénig kind.* Een verhaal voor kinderen van 6-12 jaar. Met bandtekening en 15 platen van B. Midderigh-Bokhorst.**

Gouda 1913, G.B. v. Goor Zonen. f0.90. Geb. f1.25.

Gebrek aan energie. Mevr. van Aalst schreef een on-af grote-mensenboek *over* een éénigst kind. Het grote mensen-boek, àls zij het ooit af gekregen had, zou wel goed geweest kunnen zijn; er zijn brokken die daarop wijzen. Doch het is een

misverstand, dat dit werk, omdat het onrijp is, nu ook wel geschikt zal zijn voor de onrijpen bij uitstek: de kinderen.

Maar al was dit boekje ook technies, als kinderboek, nòg zo goed gelukt, ik zou het pedagogies verkeerd vinden het kinderen te laten lezen om de weerzinwekkende *weelderigheid* die er als een vanzelfsprekend ding in wordt voorgesteld, en het tot een schaamteloos rijkeluis-kindertjesboek maakt. Het is een in dit verband misschien wel wat te zwaarwichtige opmerking; maar ik geloof dat een volk met veel zùlke kinderboeken naar de maan zou gaan.

THIJSSSEN.